

Сиракуза (Сицилия), умр. 6 дек. 1867 въ Пеския, ученикъ на Маркези и Матеи въ Болоня по пѣние и контрапунктъ, после отива да продължи занятията си при Фурлането въ Венеция, дето 1813 се поставя операта му „Анета и Лучиндо“, и пише и църковна музика. П. основава въ Виареджо консерватория, и построява собствен театъръ. Неговитѣ опери, на брой 90, сж въ стила на Росини, и най-хубавитѣ: „Сафо“, „Медея“, „Берта“, „Кипърска царица“ — на времето обикалятъ всички италиянски сцени, но скоро биватъ забравени. Освенъ опери, писалъ е една симфония, 4 струнни квартета, нѣколко оратории, много меси, кантати, и съставилъ нѣколко учебници.

Пашаловъ, Вячеславъ Викторовичъ — музикаленъ етнографъ, род. 1 май 1873 въ Москва, ученикъ на Конюсъ, Калиниковъ и Корощенко, професоръ въ Московската народна консерватория, отъ 1919 — шефъ на музикално-етнографическия отдѣлъ при Руския държавенъ институтъ за музикална наука. Писалъ: „Погледъ върху строежътъ на рускитѣ пѣсни въ Воронежката губерния“, „Пѣсни на ориента“, „Строежътъ на кримскитѣ пѣсни“, „Народни пѣвци“, „Шопенъ и полската народна музика“ (1916) и др.

Пашчанъ-Копановъ, Светоликъ — хърватски компонистъ и диригентъ, род. 9 мартъ 1892 въ Петроварадинъ, училъ музика въ „Глазбенія заводъ“ въ Загребъ, писалъ: мжжки и женски хорове, литургия на св. Ивана — за хоръ и оркестъръ, симфония въ 4 части за голѣми оркестъръ, скерцо за оркестъръ, пѣсни за гласъ и пиано, и хармонизиралъ народни пѣсни.

Пашченко, Андрей Филиповичъ — руски компонистъ, род. 16 авг. 1883 въ Ростовъ на Донъ, ученикъ на Глазуновъ и Лядовъ въ Петербургската консерватория. Писалъ: 3 симфонии, „Прологъ“, Скерцо-фантазия“, „Арлекинъ и Колумбина“, симфонични поеми: „Гиганти“ — съ заключителенъ хоръ, „Вакханки“ (по Еврипидъ), „Симфоническа мистерия“, увертюра „Флорентински карнавалъ“ — за оркестъръ, 2 струнни квартета, „Луна соната“ за пиано и пѣние, две сюити за

хоръ, „Поема“ за хоръ и оркестъръ, „Бунтътъ на Погачовъ“ — музикална драма въ 5 действия и др.

Пеанъ, гр. — победна триумфална пѣсенъ у старитѣ гърци.

Педальфлюгелъ, нѣм. Pedalfügel — се нарича фортепиано (флюгелъ), който има отпредъ една медална клавиатура — въ обема на тази на органа. Употрѣбява се предимно като инструментъ при обучението на органъ — вмѣсто самия органъ. Гуно и Шуманъ сж писали творби специално за П.

Педаль, Pedal съкр. ped. — е клавиатура за крака: 1) при органа той служи за получаване най-низкитѣ басови тонове; 2) при пианото сж два или три (а при цембалото повече), служещи за промѣна силата и трайността на тона; 3) при арфата сж седемъ — за повишение или понижение съ полутона на строя. При пианото има: **дѣсенъ П.** или **голѣми П.**, чрезъ който се отстранява (премахва) демфера (ватенитѣ покривки) отъ струнитѣ, и се причинява чрезъ това едно продължение и усилване на тона, **лѣвъ П.** — чрезъ който при роялитѣ се премѣства клавиатурата и механиката малко надѣсно, поради което при свирене чукчетата удрятъ върху една корда, тонътъ става значително по-слабъ и промѣня своя тембъръ — по-мекъ и по-нѣженъ; при пианиното лѣвиятъ П. приближава чукчетата до струнитѣ, поради което се намалява замахътъ на чукетата и, следствие това, се получава по-слабъ тонъ. Чрезъ **третиятъ** или **срѣденъ П.** (нариченъ „Модераторъ“ — когато е въ лѣвата или дѣсна страна на клавиатурата) — се поставя между струнитѣ и чукчетата едно сукно (залепено на една дѣсна лѣтва) и, поради тази причина, се получава по-слабъ тонъ. Употрѣбата на голѣмия (дѣсенъ) П. се означава съ *Senza Sordino* или *Ped.* Единъ специалистъ на фабриката „Щайнвай и зьоне“ е тъй наречения *„Tonhaltungspedal“*, служещъ за продължение на тона.

Педрелъ, Фелипе — Pedrell, Felipe — испански компонистъ и музикаленъ изследвател, род. 19 февр. 1841 въ Тортоса, умр. 19 авг. 1922 въ Барселона, училъ при Антонио Нинъ